

Kommentar modtaget via kommunens hjemmeside til Værdighedspolitik for Ældreplejen i Slagelse Kommune.

Skriv din kommentar her:

Hvordan forklarer man et problem uden at fornærme nogen?

Jeg har nu været bruger af hjemmeplejen et halvt års tid. Jeg oplever hver dag, at det man muligvis som borger opfatter forkert er begrebet nærvær. Hvad er det? Hvordan skal det forstås? Jeg er plejekrævende, og hjælperne hjælper på fineste måde den intime del af plejen. Men der er så tid med af eller påklædning hvor snakken går. Men ---- Det jeg fortæller hører man slet ikke. Nogen gange hvis det er vigtigt det jeg vil sige, må jeg lige sige til dem at de skal høre efter. Men ellers føles det enormt ensomt at omgive sig med mennesker i løbet af dagen, som slet ikke taler med en eller til en. Snakken går medarbejderne i mellem.

Værdighed er for mig også at jeg selv og mit hjem er pænt og rent. Jeg føler det bestemt ikke værdigt at komme ud blandt andre når man lugter af uvasket hår og mangel på bad. Min seng skulle udstyres med noget hjælperne skulle bruge, det kører nu på 4. uge uden at være skiftet. Ingen ved hvem der skulle skifte og vaske det. Min kørestol spørger mange til. Ingen ved hvem eller hvor meget den skal ordnes. Så jeg sidder i den på 7. md uden at den er ordnet, skiftet betræk og ordnet under betrækket resten af kørestolen trænger til at blive ordnet. Jeg ved til gengæld ikke hvor eller hvem man skal bede om det.

Mit hjem føles ikke som værende mit hjem. Det er et stort problem for mig.

Jeg fik fine ramper til kørestolen. Jeg kan bare ikke selv lukke døre op og i. Jeg spurgte efter noget der kunne gøre det,-----Jeg skulle dokumentere et behov for at komme ud. Jeg kunne bede hjemmehjælperne om at sætte mig ud og så sætte mig ind igen efter en times tid, værdighed? Selvhjælpen?

En værdig død? Hvad ligger der i det begreb? Man er sårbar i den situation også som pårørende. Det vil altid være forskelligt og kan vel næppe stilles op til diskussion, men er en fornemmelse en finføling fra de hjælpere der kommer i hjemmet og familien som er omkring den døende. Her har jeg ikke en positiv erfaring. Min mand og jeg flygtede fra hjemmeplejen og tog på hospice. Jeg har ofte tænkt på det. En mulig løsning for os havde været at der var nogle ældre erfarne hjælpere. De var for unge og troede at de "skulle gøre os glade", med uopfordret sang eller høj og pjattet tale.

En af mine hjælpere kunne fortælle mig, at intet af det man sætter ind i huset eller lægger i min seng er for borgerens skyld. Det er ord jeg ofte tænker på, det er jo sandheden. Derfor bliver man også fremmed i sit eget hjem.